

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De gemitu animæ ex dilatione gloriæ. XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

hibetur. Similiter quod inexcogitabile fertur, nulla cogitatione vel voce verè formatur. Et cum ita sit, cogita tamen interim humano more de creatore, habendo memoriam suavitatis eius pro solatio, donec præsentiam vultus sui tibi ostendat in regno.

CAPVT XX.

De gemitu anima ex dilatione glorie.

Psal. 30.

IE Go dixi in excessu mèris mea, projectus sum à facie oculorum tuorum. Percussum est cor meum intra me, ex dilatione glorie tuæ. Loquar ergo, & confabulabor cum amaritudine animæ meæ.

Vis amoris tui dicere me compellit, nec patitur tibi aliquid abscondi. Quid igitur referam? Ecce Deus meus, *in pace amaritudo mea amarissima.* Qui non intelligit, nescit, quid hæc volunt. Non

Isaia 38.

ego sic, sed scio & sentio, & ideo cantare cum Propheta non erubesco. Tibi Domino Deo meo loquor, cui omnia sunt nota, qui & scire dedisti & sentire pro bona voluntate tua; ne fortè plus

glorier, aut æstimer aliquid ab insipiente. Quod ergo à te a ceepi, dicere possum tibi. Et quid opus est tibi hoc dicere, cum omnia

scias, nec vllum ex his solatium expectes? Et quale solatium tibi veniret, qui es consolatio desolatorum? Ergo mihi totum pro-

desse potest, qui verborum adhuc solatio indigeo; vt sermonibus bonis & dulcibus, excitem affectum meum in te, & faciam refrigerium aliquod desolatæ animæ meæ. Etenim cum non possum

te videre præsentem, lugebo absentem; quia & hoc amoris est indicium, & dulce satis amanti. Iam sensus huius versiculi apparere

incipit, quia de anima amante rectè scribitur. Quanto enim ardentius amat, quantoque vehementius æterna desiderat; tanto

veracius virtutem huius versiculi in se viuere sentit. Non sunt frigida verba, nisi non amanti; nec surda organa, nisi cor obturanti.

Scit amans & flagrans anima, & toties intra se concalescit cor eius, quoties ex amore æternæ pacis compungitur. Ipsa ergo dicit tibi Domino Deo suo; non hominibus, quibus ignota esse cupit.

Et si hominibus aliquando loquitur, hoc tamen foris est, quod illi audiunt: tibi quicquid dicit, intus dicit, & amando magis quàm sonando. Ecce (ait) in pace amaritudo mea amarissima. Ac

si confiteatur: Postquàm ad pacem mentis te largiente redij, magis mihi graue esse incipit fallax status mundi. Video enim in hac

pace, quantum disungor à summa pace. Et quidem prius occupata desiderijs terrenis & varijs commota passionibus, plurimum

impediebar ab interioribus meis, & per consequens à contemplatione coelestium, pro quibus anxie gemere debui; sed minimè potui; quia sensum interni doloris, per incuriam perdi. Iam ve-

ro

Explana-
tio mysti-
ca verbi
Ezechie in
pace.

ro sublatis inanium cogitationum tumultibus, in pace mentis aliquantulum refideo; & toto cordis desiderio trahor ad superna, & amplius plango, quia bonis caelestibus non fruor, quam prius plangebam, cum mundi malis cruciaretur.

2. Est ergo amaritudo animæ meæ in hoc mundo degere, sub peccati sarcina incidere. Sed hæc mihi amarissima fit, cum pro posse meo recollectis in vnum affectibus, bona iam cordis pacetior, atque totis medullis in amplexu æternæ pacis commoueor; & tamen propter mortalitatis meæ vinculum, apprehendere impedior. Ideoque ad te cum gemitu clamare compellor, & dico: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius?* Non sentio grauius onus, quam diutiùs peregrinari à te in seculo; quia in amore laborans, nullam præter te consolationem requiro. Euidentiſſima namque comprobatione didici, non posse animam meam bonis satiari presentibus, nec veram adipisci beatitudinē, nisi tibi coniuncta caelestem acceperit mansionem. Licet enim excessiue amet, flagret, & contempletur sita in corpore; insatiabilis tamen perseuerat eius affectus, nisi deposito corpore. Idcirco in adeptione summi boni, & in lumine vultus tui, finis eius consummatur.

3. O Rex cæli, summè amabilis; ô dilecte mi, pulcherrime, totus desiderabilis. Quando adimplebis me lætitiâ, cum vultu tuo? Quando satiabis omne desiderium meum fonte perenni? Sitiuit in te anima meâ, & multipliciter affligitur te non adepto. Quamdiu in terris viuo, & te nondum video, triste est mihi omne quod cerno. In tantum caleſcit cor meum, vt non modò semel, sed seculè in excessu meo dicam: *Quando veniam, & apparebo ante faciem Dei mei?* Crescit adhuc amor, & desiderium amplius ignescit, ita vt flere die noctuque non cessem, dum cogito per singulos dies, vbi est Deus meus? Amanti namque dulce est pro te flere, dum quod desiderat non potest habere: sed oportet vtique expectare & carere. Ex his fletibus magis pascitur & confortatur amans anima, quam si haberet omnia terrena. Nam si illa diligeret, pro te nullatenus fletet.

4. O quam beata & tibi placita fusio talium lachrymarum. Si quidem sæcularium gaudiorum ac temporalium cupiditatum peremptrices sunt, & caelestium consolationum deuotæ impetratrices. Propterea specialium deuotorum & solummodo amantiū est iste profluuius tam sanctarum lachrymarum. Alia ratio lachrymarum his, qui misera necessitate constringuntur. Ille, quia morbidus est: iste, quia oppressus est: Alius, quia iniuriam patitur; alius, quia suæ voluntati contrahitur, nonnunquam lachrymatur. Sola tu anima deuota diuini amoris lachrymas fundis;

Piatum lachrymarum fructus.

dis; pro damnis autem temporalibus & causis transitorijs, verò Dei iudicio te submittis & gratias agis. Nemo tamen indeuotus, velut insipientem aut impatientem te iudicet, audiens te flentem, quia lachrymæ istæ non grauant, sed recreant: non maculant, sed lauant: nec oculis officiunt, quæ oculos cordis puriores reddere consueuerunt. Sentiant alij de te, quod volunt, non possum ego aliud, nisi bene de te sentire, nam & consimili opto fletu potari. Si (inquit) mecum optas lachrymari, poteris & consolari.

5. Utinam esset anima tua pro anima mea, nunquam ignorares, quod sentio. Ego scio, cui credidi, & certus sum, quia facilius est negare cælum & terram esse, quàm Deum non esse. Et scio quidè ipsum esse bonum animæ meæ, & nunquam me beatam fieri posse, sine eius perfecta contemplatione. Cuius contemplatio quia necdum mihi collata est, neque perpetuè firmata, nimirum plango, quòd tanta felicitate prius, quòd huius vitæ tenebris inuoluor, quòd propria infirmitate sic grauior, vt lucem illam sufferre non valeam, & quòd tam exigui momenti sit, & nebula tectum, quicquid de cælesti gloria meditor.

Psal. 41.

6. Quapropter plañctum sæpe gemitio pro cantu; & dum dicitur mihi per singulos dies, Vbi est Deus tuus, magis compungitur spiritus meus. Penso enim suspensè: Vbi est bonum meum & perfectum gaudium cordis mei? Vbi pax & requies vera? Vbi hæc omnia ineffabilia bona nisi in Deo meo? Et quando his perfungar, nisi ei sine medio fuero coniuncta? Et quando ibi ero? Credo, spero, sed non possideo. Vbi est ergo Deus meus, quem sic amo, & nondum video. cuius amor me toties vulnerat, absentia contristat, sed & visitatio nonnunquã recreat? Vbi est Deus meus, quem semel vidisse, est omnia didicisse? Vbi est Deus meus, in quem cor meum & caro mea exultare iugiter concupiscit. Vbi est Deus meus, pro quo tot sustineo labores & dolores? cuius memoria dulcis, sed presentia charior, omnem repellit de corde mœstitiam. Vbi est spes mea, & tota gloriatio mea? Nonne in te Deus meus, salutare vultus mei. Ostende mihi gloriam tuam, & ne auertas faciem tuam à me, & cessabo conqueri. Si litigo parum tecum, ne improperes mihi: amor enim vehemens, multos mirabiles habet modos. Expectare cogor, & desiderare magis instigor, sicquæ duellum amabile perseuerat.

CAPVT XXI.

De memoria cælestis patriæ.

Psal. 25.

1. **D**omino dilexi decorem domus tuæ. & locum habitationis gloriæ tuæ. Quàm libenter apud te essem, bene nosti Deus meus: & quàm